

‘Omar, lieve zoon van me, mijn hemels geschenk van de Almachtige, wakker worden jongen. Spoedig breekt de dageraad aan, de muezzin heeft reeds opgeroepen tot het ochtendgebed! Je moet de vuren ontsteken, het is heel erg koud in het grote huis en de emir en zijn zoon staan vandaag vroeg op, ze gaan op jacht. Dat weet je toch? Hij heeft een hekel aan de ochtendkou en als de kamers niet verwarmd zijn ontsteekt hij in woede en dat treft ons allemaal. Alles moet nog in gereedheid worden gebracht. Hup, vooruit, opstaan!’

Voorovergebogen naast het bed strijkt de oude vrouw liefdevol in het halfdonker door de weelderige bos krullen van haar zoon die nog net boven de groezelige deken uitsteken.

‘Wat is dat, wat voel ik toch?’ Verbaasd kijkt ze naar haar hand die door de aanraking rood is gekleurd. ‘Maar dat is bloed! Omar mijn oogappel, wat is er gebeurd? Och, kijk toch eens, het zit ook aan je kussen! Kom vooruit, wakker worden, schiet op, vertel je moeder wat er aan de hand is?’

Wanneer de jongen overeind komt en de haveloze deken van zijn schouders glijdt aanschouwt de verbaasde vrouw, vervuld van afschuw, de verwondingen en het geronnen bloed op

zijn rug. Verschrikt slaat ze haar handen voor de mond om ze vervolgens ten hemel te strekken en de profeet huilend en jammerend te vragen medelijden te hebben met haar en haar kinderen.

‘Rustig, mama. Rustig maar. Het is niet erg, het komt wel weer goed. Het gaat wel over.’

‘Wat is er toch met je gebeurd? Schiet op, vertel! Jasmin, Jasmin!’ Getergd roept ze haar dochter, die in de kamer ernaast bezig is met de voorbereiding voor het ochtendmaal.

‘Ja moeder!’

‘Direct hier komen met een kom water en een schone doek. En neem de pot met honing mee, je broer is gewond! Ach, teerbeminde zoon van me, je bent het licht in mijn ogen, mijn alles, wat moet ik beginnen zonder jou? Ondanks mijn smeebede om niet te gaan ben je dus wel bij die demonstratie tegen de sjah geweest, waarom nou toch? Ik heb je nog zo gewaarschuwd er weg te blijven. Daar moeten wij eenvoudige mensen ons niet mee bemoeien, daar komt alleen maar narigheid van. Ach, oh wee, arme ik. Schiet op en vertel, vertel!’

‘Rustig nu maar, mama, rustig! Ja, ik ben gisteren samen met Arash en Nassim naar de protestmars tegen de sjah geweest. We wilden meedoen aan een vreedzame demonstratie tegen zijn beleid, maar tijdens het lopen werd de sfeer steeds grimmiger. Je voelde hoe de woede en de verontwaardiging over zijn gedrag door een aantal heethoofden aangewakkerd werden. Ze waren duidelijk uit op een confrontatie met de politie en de militairen. En toen ineens begon iedereen luidkeels te schreeuwen: “Dood aan de sjah, dood aan de tiran!” In de buurt van het Jaleh-plein werd er plotseling geschoten. Eerst hoorden we de kogels over ons heen vliegen, maar kort daarna werd er gericht gevuurd. Nassim werd geraakt. Ik kon hem nog net opvangen voor hij op de grond viel. Ik zag direct

dat hij zou sterven. De manier waarop hij me aankeek, die angst in zijn ogen, mama.... De krachteloze poging waarop hij zich met zijn armen probeerde aan mij vast te klampen, terwijl ik voelde, hoe zijn levensgeesten hem verlieten. Het was verschrikkelijk, ik kan je niet uitleggen wat er door mij heen ging. Ik bleef zijn naam maar schreeuwen, ik was compleet in shock mama. En toen doken er ineens overal agenten van de Savak op die meedogenloos op ons in begonnen te slaan. Iedereen raakte in paniek, overal lagen gewonde en gedode mensen, het was afschuwelijk. Ik werd vastgegrepen maar kon me gelukkig weer losrukken en ben weggerend. Zodra ik meende veilig te zijn heb ik trillend op mijn benen van angst en ontzetting wel een uur staan huilen en moest ik overgeven. Ik weet ook niet wat er met Arash is gebeurd, ik heb hem niet meer gezien. Ik slaagde er nauwelijks in om weer rustig te worden. Hoe had dit toch kunnen gebeuren? Een paar uur eerder hadden we nog samen gegeten en plezier gemaakt en nu was Nassim dood. Ik kon het maar niet bevatten. Vervuld van haat dacht ik daarna nog maar één ding: die man, die knecht van Satan, die moet dood! Toen ik thuis kwam sliepen jullie al en ben ik stilletjes in mijn bed gekropen. Ach mama, waarom was het nou juist Nassim, die moest sterven, waarom toch?’

‘Ach jongen, ik weet niet waarom, dat bepaalt de Almachtige. Wat ik wel weet, is dat je ons hiermee vreselijk in gevaar brengt. Als de emir dit verneemt, stuurt hij ons allemaal weg en waar moeten we dan van leven? Wil je dat je moeder op haar oude dag geen dak meer boven haar hoofd heeft of iets te eten?’

‘Mama, ayatollah Khomeini heeft in zijn toespraak gezegd dat het de plicht van een goede moslim is om in opstand te komen tegen de tirannie. De sjah moet weg, hij steelt het